(४) अथ कृष्णाजिनस्य चतुर्द्दिक्षु मध्ये च स्पर्शे मन्त्रमाह। "इन्द्रशाक्वर गायत्रीं प्रपद्ये। तां ते युनज्मि। इन्द्रशाक्वर त्रिष्टुभं प्रपद्ये। तां ते युनज्मि। इन्द्रशाक्वर जगतीं प्रपद्ये। तां ते युनज्मि। इन्द्रशाक्वरानुष्टुभं प्रपद्ये। तां ते युनज्मि। इन्द्रशाक्वर पङ्क्तिं प्रपद्ये॥ ३॥ तां ते युनज्मि" इति। हे 'इन्द्रशाक्वर' शक्वरीच्छन्दः स्वामिन्, शक्तिमत्वात् त्वदनुज्ञया 'गायत्रीं', देवीं 'प्रपद्ये' प्राप्नोमि। 'ते' त्वदीयां, 'तां' गायत्रीं, 'युनज्मि' अस्मिन् कर्म्मणि युक्तां करोमि। एवमुत्तरात्रापि योज्यम्॥

(५) अथ कृष्णाजिनमारूढस्य जप्यं मन्त्रमाह। "आहं दीक्षामरुहमृतस्य पत्नीम्। गायत्रेण छन्दसा ब्रह्मणा च। ऋतꣳ सत्ये धायि। सत्यमृते धायि। ऋतञ्च मे सत्यञ्चाभूताम्। ज्योतिरभूवꣳ सुवरगमम्। सुवर्गं लोकं नाकस्य पृष्ठम्। ब्रध्नस्य विष्टपमगमम्" इति। 'ऋतस्य' यज्ञस्य, 'पत्नीं' पालयित्रीं, 'दीक्षाम्', 'अहम्', 'आरुहं' आरूढोस्मि। कीदृशोऽहं, 'गायत्रेण', 'छन्दसा' छन्दोभिमानिदेवेन, 'ब्रह्मणा' मन्त्रेण वा, अनुगृहीतः तादृशस्य मम 'ऋतं', 'सत्ये', स्थापितं 'सत्यम्', 'ऋते', स्थापितं। मानसम् 'ऋतं'। वाचिकं 'सत्यं'। 'ऋतञ्च सत्यञ्च', इत्येतदुभयं 'मे' मम, 'अभूतां' सर्व्वदा मयि वर्त्तेतां। तथा सत्यहं 'ज्योतिरभूव' परं ज्योतिरेव सम्पत्स्ये। ततश्च 'सुवः' स्वर्गं, 'अगमं' गमिष्यामि। ततश्च सर्व्वमपि स्वर्गाख्यं 'लोकं', गमिष्यामि। ततः 'नाकस्य' अविद्यमानस्य दुःखस्यादित्यमण्डलस्य, 'पृष्ठम्', उपरिभागं, गमिष्यामि। ततः 'ब्रध्नस्य'